

Amore, amore. Nu is het goed.

De laatste dagen van Opa gingen dan toch snel. Gek eigenlijk, je weet al jaren dat het moment bijna daar is, en toch komt het onverwacht. Vaak, dat ma vrij halsoverkop naar Duitsland ging, want ‘het kan wel eens heel snel gaan nu’. Maar toch iedere keer kwamen doctoren weer met wondermiddelen om het onoverkoombare nog wat uit te stellen, of Opa besloot op geheel eigen kracht dat het voor hem nog niet het juiste moment was. Zelf was ik er niet bij, toen Opa besloot dat het toch maar mooi was geweest. Volgens mij had ik op mijn eigen manier al een tijdje afscheid had genomen. Dat moment kan ik me nog heel goed herinneren. Volgens mij was het ongeveer een jaar voor we nu zijn. Wij, het hele gezin, waren met z’n allen op bezoek in Duitsland. Ik weet nog heel goed dat we daar zaten, in het kleine kamertje van opa. Hij herkende ons al lang niet meer, maar toch voelde het alsof we wel vertrouwd volk waren. Een diepe band die je voelt, of je je het nog herinnert of niet. De vergeten herinneringen maken toch een vorm van vertrouwen. Ik weet nog dat we langzaam maar zeker afscheid namen en richting de deur bewogen. Opa begon te zwaaien. Zoiets liefelijks, ‘tot de volgende keer maar weer’ leek het te zeggen. Terwijl we in de auto stapte zag ik oma en opa in de deuropening staan. Nog steeds aan het zwaaien, toen heb ik maar eens de tijd genomen om nog maar eens goed terug te zwaaien.

‘Tschüss du!’ kreeg ik nog terug.

‘Tschüss opa!’

En daar gingen we.

Op dat moment dacht ik nog, dit zou wel eens de laatste keer geweest kunnen zijn dat ik opa zo zie. Voor mij was dat ook zo. Tot de volgende opa, dankjewel voor alles.

In zijn laatste dagen kon opa alleen nog maar liggen. Van de sportieve grote man was er eigenlijk nog maar een schim over. Liggend in het ziekenhuisbed had ik hem denk ik nog nauwelijks herkend, en ik ben blij eigenlijk dat ik op mijn manier al afscheid heb kunnen nemen. Een vriendelijke herinnering.

Natuurlijk waren mijn moeder, mijn tante en mijn oma tot op het laatste bij hem. Ik kan me alleen maar voorstellen hoe mooi die momenten moeten zijn geweest. De fijne stiltes, waarin je nog een keer denkt aan de mooie herinneringen die jullie samen hebben. Het leven dat ze met elkaar hebben gedeeld waarin zoveel exceptionele dingen zijn gebeurd, en er nog meer zijn vergeten.

Het fijne praten tegen elkaar, met elkaar, over elkaar.

Het stille zingen. De twinkelen in zijn ogen als hij nog een melodie wist te herkennen. De fijne stiltes. Uiteindelijk tegen de dokter, die nog met het laatste wondermiddel binnen komt zodat we het nog een paar dagen kunnen rekken, zeggen; het is goed zo. Nu is het goed. De acceptatie waar we al zo lang aan toe waren is eindelijk daar. Deze reis is bijna ten einde. Het langzame besef; een deel van de reis is het einde.

De fijne, mooie stiltes.

Het zachtjes neuriën tegen een mooie ziel, die doorgaat naar het volgende.

Amore, amore. Nu is het goed.